

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร \(หน้านี้\).](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซาร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชื่อฟังบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

โตราห์มีบทบัญญัติอย่างละเอียดเกี่ยวกับความบริสุทธิ์และความเป็นมลทินตามพิธีกรรม บทบัญญัติเหล่านี้ไม่เคยถูกยกเลิก พระเยซูไม่เคยทรงยกเลิกเช่นกัน แต่พระเจ้าทรงนำพระวิหาร แทนบูชา ระบบปุโรหิต และ **การสถิตที่ปรากฏอย่างเป็นรูปธรรมของพระองค์** ออกจากท่ามกลางชนชาติ เพื่อตอบสนองต่อความไม่ซื่อสัตย์ของอิสราเอล เพราะการนำออกไปนั้น บทบัญญัติเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์จึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

แม้ว่าเราจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ แต่พระเจ้า ด้วยความรักต่อชนชาติที่พระองค์ทรงเลือก ทรงสถาปนาการทรงสถิตของพระองค์ท่ามกลางอิสราเอลเป็นเวลาหลายศตวรรษ (อพยพ 15:17; 2 พงศาวดาร 6:2; 1 พงศกษัตริย์ 8:12-13) อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ ค.ศ. 70 เป็นต้นมา พระวิหารที่ความบริสุทธิ์ของพระองค์ปรากฏและผู้คนได้เข้าเฝ้าพบ **ไม่มีอยู่อีกต่อไป**.

สิ่งที่พระบัญญัติทรงกำชับ

พระบัญญัติกำหนดสถานะทางกฎหมายที่แท้จริงของ “สะอาด” (tahor — tahor) และ “ไม่สะอาด” (amei — tamei) บุคคลอาจกลายเป็นมลทินได้จากความเป็นจริงของชีวิตมนุษย์ที่เป็นเรื่องปกติและหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น การคลอดบุตร (เลวีนิติ 12:2-5) การมีประจำเดือนและการไหลออกอื่น ๆ ของร่างกาย (เลวีนิติ 15:19-30) และการสัมผัสศพ (กันดารวิถี 19:11-13) สภาวะเหล่านี้ไม่ใช่พฤติกรรมบาป ไม่ได้มีความผิดหรือความรู้สึกผิด แต่เป็นเพียงสภาพทางกฎหมายที่จำกัดการเข้าใกล้สิ่งศักดิ์สิทธิ์

สำหรับสภาวะเหล่านี้ทั้งหมด พระบัญญัติก็ทรงกำชับกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ด้วย บางครั้งเป็นเพียงการรอจนถึงเวลาเย็น บางครั้งต้องชำระล้าง และในหลายกรณีต้องมีพิธีกรรมเกี่ยวข้องของและต้องมีเครื่องบูชา ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ว่าอิสราเอล “รู้สึก” ว่าไม่สะอาด ประเด็นคือ **พระเจ้าทรงบัญญัติขอบเขตที่แท้จริงรอบความบริสุทธิ์ของพระองค์**.

เหตุใดบทบัญญัติเหล่านี้จึงมีอยู่ตั้งแต่แรก

ระบบความบริสุทธิ์มีอยู่เพราะ **พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางอิสราเอลในพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่กำหนดไว้** โตราห์เองให้เหตุผลไว้ว่า อิสราเอลต้องถูกแยกจากความเป็นมลทิน เพื่อมิให้ที่ประทับของพระเจ้าถูกทำให้เป็นมลทิน และเพื่อมิให้ประชาชนต้องตายเพราะเข้าใกล้พระที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ในสภาพที่เป็นมลทิน (เลวีนิติ 15:31; กันดารวิถี 19:13)

นี่หมายความว่า บทบัญญัติเรื่องมลทินไม่ใช่ธรรมเนียมการดำเนินชีวิต และไม่ใช่คำแนะนำด้านสุขภาพ แต่เป็น**บทบัญญัติของสถานนมัสการ** เป้าหมายของมันมีอย่างเดียวเสมอ: ปกป้องที่ประทับของพระเจ้า และกำกับการเข้าใกล้ที่ประทับนั้น

พระวิหารคือเขตอำนาจ ไม่ใช่เพียงสถานที่

สถานนมัสการไม่ใช่เพียงอาคารที่สะดวกสำหรับกิจกรรมทางศาสนา แต่เป็นเวทีทางกฎหมายที่ทำให้บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์จำนวนมากมีผลบังคับใช้ ความเป็นมลทินมีความหมายเพราะมีพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องปกป้อง มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องพิทักษ์ และมีการปรนนิบัติศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องรักษาไว้ พระวิหารสร้างเส้นแบ่งทางกฎหมายระหว่างสิ่งสามัญกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และพระบัญญัติกำชับให้รักษาเส้นแบ่งนั้น

เมื่อพระเจ้าทรงนำที่ประทับของพระองค์ออกไปเพื่อตอบสนองต่อความไม่ซื่อสัตย์ของอิสราเอล พระองค์มิได้ทรงยกเลิกพระบัญญัติ แต่ทรงนำ “เขตอำนาจ” ที่ทำให้บทบัญญัติชำระหลายประการถูกดำเนินการได้ออกไป เมื่อไม่มีที่ประทับ ก็ไม่มี “การเข้าใกล้” ที่ถูกต้องตามกฎหมายให้ต้องกำกับ และไม่มีพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ที่ต้องป้องกันมิให้เป็นมลทิน

บทบัญญัติหลักและขั้นตอนการกักกัน

เลวีนิติ 15 กล่าวถึงรายละเอียดในระดับครัวเรือนหลายอย่าง: ที่นอนที่เป็นมลทิน ที่นั่งที่เป็นมลทิน การชำระล้าง และ “เป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น” รายละเอียดเหล่านี้ไม่ได้เป็นบทบัญญัติอิสระที่มุ่งสร้างรูปแบบชีวิตถาวร แต่เป็นขั้นตอนการกักกันที่มีหน้าที่เพียงอย่างเดียว คือป้องกันมิให้มลทินไปถึงที่ประทับของพระเจ้าและทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นมลทิน

นั่นจึงเป็นเหตุให้ขั้นตอนเหล่านี้ไม่มีความหมายในฐานะ “พิธีเคร่งศาสนา” แบบล่ำฟ้างในวันนี้ การจำลองมันขึ้นมาโดยไม่มีสถานมัสการที่มันถูกออกแบบมาเพื่อปกป้อง ไม่ใช่การเชื่อฟัง แต่เป็นการเลียนแบบเชิงสัญลักษณ์ พระเจ้าไม่เคยทรงอนุญาตสิ่งทดแทนสำหรับระบบของพระองค์ **ไม่มีเกียรติใดแก่พระเจ้าในการสร้างท่าว่าที่ประทับอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ยังคงตั้งอยู่ ทั้งที่พระเจ้าเองทรงนำมันออกไปแล้ว.**

การมีประจำเดือนตามปกติ

การมีประจำเดือนตามปกติเป็นสภาวะมลทินที่มีลักษณะเฉพาะในโตร่าห์ เพราะเป็นสิ่งที่คาดการณ์ได้ หลีกเลียงไม่ได้ และสิ้นสุดลงด้วยเวลาเพียงอย่างเดียว ผู้หญิงเป็นมลทินเจ็ดวัน และสิ่งใดก็ตามที่เธอนอนหรือเธอนั่งยอมเป็นมลทิน ผู้ที่สัมผัสสิ่งเหล่านั้นก็เป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น (เลวีนิติ 15:19-23) หากชายคนหนึ่งนอนในเตียงเดียวกับเธอในช่วงเวลานั้น เขาก็เป็นมลทินเจ็ดวันเช่นกัน (เลวีนิติ 15:24)

สภาวะมลทินตามปกติที่สิ้นสุดด้วยเวลานี้ ไม่ต้องใช้ปุโรหิต ไม่ต้องใช้เครื่องบูชา และไม่ต้องใช้แท่นบูชา **จุดประสงค์ทางกฎหมายของมันคือจำกัดการเข้าใกล้พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์** ด้วยเหตุนี้ บทบัญญัติเหล่านี้จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อชีวิตประจำวัน และไม่ต้องการให้คนต้องอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มตลอดเวลา สถานะสะอาดและไม่สะอาดมีความหมายเพราะที่ประทับของพระเจ้านี้อยู่ และการเข้าใกล้ถูกกำกับโดยพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อที่ประทับถูกนำออกไป กฎความบริสุทธิ์ในครัวเรือนเหล่านี้จึงไม่มีการประยุกต์ใช้ที่ถูกต้องตามกฎหมายอีกต่อไป และด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

ข้อชี้แจงสำคัญ: ข้อห้ามเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงที่มีประจำเดือนเป็นบทบัญญัติอีกข้อหนึ่งโดยสิ้นเชิง คำสั่งนั้นไม่ใช่ขั้นตอนชำระให้บริสุทธิ์ และไม่ได้ขึ้นอยู่กับพระวิหารทั้งในความหมายหรือในการบังคับใช้ (เลวีนิติ 18:19; 20:18) ข้อห้ามทางเพศนี้ร้ายแรงมาก และเป็นบัญญัติที่แยกต่างหากซึ่งยังคงต้องเชื่อฟังในปัจจุบัน

การมีเลือดไหลผิดปกติ

การมีเลือดไหลนอกเหนือจากรอบประจำเดือนตามปกติถูกจัดประเภทต่างออกไป และต้องมีขั้นตอนปิดท้ายที่ขึ้นอยู่กับพระวิหาร ผู้หญิงเป็นมลทินตลอดช่วงเวลาที่มามีเลือดไหล และเมื่อเลือดหยุดแล้ว

เธอต้องนับวัน และจากนั้นนำของถวายไปหาปุโรหิตที่ทางเข้าสถานนมัสการ (เลวีนิติ 15:25-30) นี่ไม่ใช่หมวด “เวลาอย่างเดียว” แต่เป็นหมวด “ปุโรหิตและของถวาย” ดังนั้นจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน เพราะพระเจ้าทรงนำระบบที่จำเป็นสำหรับการทำให้เสร็จสิ้นออกไปแล้ว

มลทินจากศพ

การสัมผัสผู้ตายก่อให้เกิดมลทินชนิดร้ายแรงที่คุกคามสถานนมัสการโดยตรง โตราห์กล่าวด้วยความจริงจังอย่างยิ่งในเรื่องนี้: ผู้ที่เป็นมลทินและทำให้ที่ประทับเป็นมลทินจะต้องถูกตัดขาด และความเป็นมลทินถูกถือว่าเป็นการล่วงละเมิดต่อพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าโดยตรง (กัณดารวิถี 19:13; 19:20) วิธีการชำระที่กำหนดไว้ขึ้นอยู่กับเครื่องมือที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและกรอบของสถานนมัสการที่ยังทำงานอยู่ เมื่อไม่มีเขตอำนาจของพระวิหาร หมวดนี้ก็ไม่อาจได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้องตามบัญญัติ

สิ่งที่เปลี่ยนไปเมื่อพระเจ้าทรงนำที่ประทับของพระองค์ออกไป

พระเจ้าทรงนำพระวิหาร แท่นบูชา และระบบปุโรหิตเลวีออกไปในการพิพากษา เมื่อสิ่งเหล่านั้นถูกนำออกไป ระบบความบริสุทธิ์ก็สูญเสียเวทีทางกฎหมายของมัน ไม่มีพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ให้ต้องปกป้อง ไม่มีจุดเข้าใกล้ที่ต้องตามกฎหมายให้ต้องกำกับ และไม่มีปุโรหิตที่แต่งตั้งไว้ให้ทำหน้าที่เมื่อพระบัญญัติกำชับให้ต้องมีปุโรหิตเกี่ยวข้อง

ดังนั้น บทบัญญัติชำระทั้งหลายจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน — ไม่ใช่เพราะพระบัญญัติสิ้นสุดลง แต่เพราะพระเจ้าทรงนำเขตอำนาจที่ทำให้มันมีผลบังคับใช้ตามกฎหมายออกไป พระบัญญัติยังคงตั้งมั่น พระวิหารไม่อยู่แล้ว

เหตุใด “การชำระ” เชิงสัญลักษณ์จึงเป็นการไม่เชื่อฟัง

บางคนพยายามแทนที่ระบบของพระเจ้าด้วยพิธีส่วนตัว การชำระล้างแบบ “ฝ่ายจิตวิญญาณ” หรือการจำลองขั้นตอนในครัวเรือนที่มนุษย์คิดขึ้นเอง แต่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตสิ่งทดแทน อิสราเอลไม่เคยมีเสรีภาพที่จะดันสดระบบชำระรูปแบบใหม่ การเชื่อฟังหมายถึงทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชาอย่างเคร่งครัด ในสถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือก ผ่านผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง

เมื่อพระเจ้าทรงนำเครื่องมือแห่งการเชื่อฟังออกไป การตอบสนองที่ซื่อสัตย์ไม่ใช่การเลียนแบบ แต่คือการยอมรับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ ปฏิเสธสิ่งประดิษฐ์ และให้เกียรติบทบัญญัติที่ในเวลานี้ไม่สามารถปฏิบัติได้

บทสรุป

บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ไม่เคยถูกยกเลิก บทบัญญัติเหล่านี้มีอยู่เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และทรงกำกับการเข้าใกล้พระที่ประทับอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เพื่อตอบสนองต่อความไม่ซื่อสัตย์ของอิสราเอล พระเจ้าทรงนำที่ประทับของพระองค์ พระวิหาร และระบบปุโรหิตออกไป เพราะการนำออกไปนั้น ระบบความบริสุทธิ์ที่ยึดโยงกับสถานนมัสการจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน เราเชื่อฟังทุกสิ่งที่ยังสามารถเชื่อฟังได้ และเราให้เกียรติสิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้เป็นไปไม่ได้ ด้วยการเคารพการกระทำของพระองค์ และปฏิเสธที่จะแทนที่บทบัญญัติของพระองค์ด้วยสิ่งทดแทนเชิงสัญลักษณ์